

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Šalomounové a soudců Mgr. Jitky Lukešové a Mgr. Martina Šebka ve věci

žalobce:

Ing. J. [redacted] K. [redacted], narozený dne [redacted]
bytem [redacted], [redacted]
zastoupený advokátkou Mgr. Lucií Růžičkovou
sídlem Jana Růžičky 1165/2, 148 00 Praha 4

proti

žalované:

Broker Consulting, a.s., IČO 25221736
sídlem Jiráskovo náměstí 2684/2, 326 00 Plzeň
zastoupená advokátem JUDr. Jaroslavem Tomáškem, LL.M.
sídlem Kyjevská 1228/77, 326 00 Plzeň

o 57 670 Kč s příslušenstvím

o odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu Plzeň-město ze dne 2. 4. 2019, č. j. 14 C 409/2018-71,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se potvrzuje.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na nákladech odvolacího řízení částku 8 080 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám zástupkyně žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje Dagmar Mertlová.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku 57 670 Kč s 8,05 % úrokem z prodlení ročně z uvedené částky od 20. 8. 2016 do zaplacení v obvyklé třídní lhůtě počínaje právní mocí rozsudku (výrok I.) s tím, že výrokem I. se v plném rozsahu nahrazuje nálezný finančního arbitra ze dne 8. 6. 2018, č. j. FA/SR/KI/1560/2016-4 ve výroku I. a rozhodnutí o námitkách vydané finančním arbitrem dne 17. 8. 2018 pod č. j. FA/SR/KI/1560/2016-11 ve výroku I. (výrok II.). Dále žalovanou zavázal povinností nahradit žalobci vzniklé náklady řízení ve výši 17 062,50 Kč do tří dnů od právní moci rozhodnutí k rukám zástupkyně žalobce (výrok III.).
2. Proti rozsudku se v celém rozsahu odvolala žalovaná s odůvodněním, že se neztotožňuje se závěry soudu prvního stupně v bodu 14. napadeného rozsudku, pokud se týká otázky spoluzavinění žalobce na vzniklé škodě a míry spoluzavinění. Žalovaná se ztotožnila s úvahou finančního arbitra spočívající v tom, že žalobce porušil svoji prevenční povinnost dle § 415 o. z. Dle finančního arbitra žalobce porušil prevenční povinnost tím, že nebyl dostatečně opatrný a obezřetný ve vlastních finančních záležitostech, neřešil rozpor mezi svou skutečnou finanční situací a informacemi obsaženými v investičním dotazníku, záznamu o schůzce a investiční modelaci a neověřil si základní informace o nákladových vlastnostech produktu. Za podstatnou považovala žalovaná skutečnost, že žalobce musel vědět o tom, že celková výše jeho závazků uvedených v záznamech o schůzce ve výši 0 Kč byla nepravdivá. Žalobce neměl s ohledem na své pravidelné měsíční výdaje volné peněžní prostředky na to, aby mohl původní i nový produkt hradit současně, žalobce si tedy musel být vědom skutečností, že do záznamu o schůzce uvádí nepravdivou informaci o rozsahu svých závazků, přičemž na tomto nic nemění ani skutečnost, že žalobce vystupoval v pozici spotřebitele. Žalobce tedy neposkytl pravdivé informace o svém finančním zázemí. Finanční arbitr pak správně uzavřel, že pokud by žalobce byl vynaložil alespoň standardní míru obezřetnosti jednání průměrného spotřebitele, ke škodě by nedošlo. Žalovaná dále namítla, že soud prvního stupně se vůbec nevypořádal se skutečností, že žalobce uváděl v záznamech o schůzce nepravdivé informace, jejichž uvedení či neuvedení mohlo mít vliv na vznik škody. Žalovaná nesouhlasí s úvahou soudu prvního stupně o tom, že rozhodnutí finančního arbitra tenduje k závěru, že si žalobce měl doporučení zástupce žalované ještě dále ověřit a toto doporučení přezkoumávat a že ve vztahu mezi profesionálem a spotřebitelem nemůže vést obecný požadavek na obezřetnost a opatrnost k závěru, že si spotřebitel má ověřovat doporučení profesionála. Žalovaná soudu prvního stupně vytkla, že nezohlednil skutkové okolnosti případu, když se konkrétně nezabýval zejména otázkou nepravdivých tvrzení žalobce, v důsledku čehož učinil nesprávný právní závěr. Žalovaná trvala na konstatování spoluzavinění žalobce, neboť v opačném přístupu ke sporné otázce by pak žalobce nebyl vůbec odpovědný za své rozhodnutí uzavřít smlouvu týkající se investičního cenného papíru. Veškerá odpovědnost za investiční rozhodnutí žalobce by tak ležela vždy a za všech okolností pouze na žalované, neboť žalobce je spotřebitelem a slabší smluvní stranou. Nastíněný závěr žalovaná pokládá za nepřijatelný, neboť osoba spotřebitele či slabší smluvní strany bez dalšího není vždy a za všech okolností osobou neodpovědnou za svá rozhodnutí. Žalovaná považovala 50 % míru spoluzavinění s ohledem na skutkové okolnosti případu za přijatelné, neboť porušení prevenční povinnosti ze strany žalobce bylo buďto úmyslné nebo hrubě nedbalostní, přičemž poukázala na rozsudek NS ČR, sp. zn. 23 Cdo 3695/2013. Žalovaná navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil tak, že žalobu v plném rozsahu zamítne.
3. V rámci vyjádření k odvolání žalované se žalobce omezil na konstatování, že žalovaná předložila odvolací argumentaci totožnou s právními závěry uvedenými v napadeném nálezu finančního arbitra, vůči kterým se žalobce již poměrně rozsáhle a precizně vymezil v samotné žalobě, žalovaná tak žádnou novou argumentaci neuvádí.
4. Při odvolacím jednání žalobce potvrdil neměnné stanovisko, žalovaná další odvolací námitky nevnesla a na námitce promlčení, uplatněné v řízení před soudem prvního stupně, netrvala.

5. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek soudu prvního stupně, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo postupem dle ust. § 212 a násl. o. s. ř., přihlédl k obsahu odvolání žalované, procesním stanoviskům obou stran sporu, a aniž musel opakovat dokazování, dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
6. Soud prvního stupně provedl dokazování v dostatečném rozsahu, z tohoto učinil správná skutková zjištění, která promítl do bodu 9. a 10. odůvodnění napadeného rozsudku, odvolací soud proto na ně pro stručnost odkazuje, přičemž se ztotožňuje i s jeho právními závěry o odpovědnostních předpokladech uplatněného nároku včetně posouzení otázky míry spoluzavinění žalobce na vzniklé škodě (body 13., 14.). S ohledem na stanovisko žalované, která na jí vznesené námitce promlčení již netrvala, se odvolací soud její důvodností oproti soudu prvního stupně (bod 15. napadeného rozhodnutí) nezabýval (NS 28 Cdo 2893/2005). Soud prvního stupně zcela správně vyhodnotil, že jádrem sporu nebyla skutková otázka, nýbrž jen otázka právní, spočívající v posouzení míry spoluzavinění žalobce na vzniku škody, pak v souladu s ust. § 250e odst. 2 o. s. ř. vzal za svá skutková zjištění finančního arbitra v zásadě popsaná ve vylíčení skutkových tvrzení a nebylo ani namístě poučit účastníky řízení ve smyslu ust. § 118a odst. 1, 3 o. s. ř., resp. žalovanou, která tvrdila 50 % míru spoluzavinění žalobce na vzniklé škodě. Pokud soud prvního stupně na straně žalobce neshledal porušení prevenční povinnosti, pak zcela logicky žalobce spoluzavinít vzniklou škodu nemohl.
7. Podstata žalobou uplatněného nároku spočívá v tom, že vázaný zástupce I ■■■■ Š■■■■, který jednal jménem žalované, doporučil žalobci sjednání v pořadí druhé smlouvy o podmínkách pro koupi a odkup podílových listů za situace, kdy žalobce již smlouvu o investičních službách uzavřel dne 3. 1. 2011, a prostřednictvím které si žalobce mohl nakoupit investiční nástroje bez vynaložení dalších finančních prostředků oproti nově uzavřené smlouvě ze dne 14. 8. 2013 spolu se vstupním poplatkem ve výši 57 670 Kč. O tomto skutku nebylo mezi účastníky sporu, jak i vyplývá z nálezů finančního arbitra. Žalobce tvrdil, že žalovaná se neprezentovala pouze jako investiční či pojišťovací zprostředkovatel, ale obecně jako finanční poradce, poskytující komplexní služby, jak vyplývá ze samotné prezentace veřejnosti. Finanční arbitr závěr o spoluzavinění žalobce postavil na jeho vědomosti investiční smlouvy z roku 2011 a vědomosti možnosti investovat na základě této smlouvy, a že neřešil rozpor mezi dokumenty předšmluvní fáze a ve vzájemném souhrnu. Pokud soud prvního stupně dospěl k závěru, že žalobce prevenční povinnost dle ust. § 415 o. z., ve znění účinném do 31. 12. 2013, neporušil, odvolací soud se s tímto právním závěrem zcela ztotožňuje, neboť žalobce jako spotřebitel a laik v oblasti nákupu investičních nástrojů, kterou bezpochyby nelze považovat za běžnou agendu, je tak v daném vztahu slabší podstatně méně informovanou stranou. Žalobce v uvedeném postavení tak nemohl spoluzavinít vznik škody tím, že si neproověřil a neověřil rady profesionála, jímž byl vázaný zástupce žalované I ■■■■ Š■■■■. Žalobce se tudíž nedopustil jakéhokoli protiprávního jednání, a pokud se spoléhal na profesionála a jím poskytnutou radu i doporučení, navíc za situace, s nímž již v minulosti a po delší dobu spolupracoval a neměl proto důvod mu nedůvěřovat, ani v sebemenším ohledu nijak nevybočil z předpokládaného standardu jednání spotřebitele v pozici svéprávné osoby mající rozum průměrného člověka ve smyslu ust. § 4 odst. 1 o. z., zákona č. 89/2012 Sb. Odvolací soud se ve shodě se soudem prvního stupně rovněž nezabýval námitkami žalované, že žalobce poskytl vázanému zástupci I ■■■■ Š■■■■ nepravdivé informace ohledně jeho finančního zázemí, neboť pro posouzení dané věci je rozhodná ta skutečnost, že žalovaná, ačkoli věděla o existenci smlouvy o investičních službách ze dne 3. 1. 2011, uzavřené žalobcem, a prostřednictvím které si žalobce mohl nakoupit vhodné investiční nástroje, aniž by musel vynaložit další finanční prostředky spojené s uzavřením další smlouvy, doporučila žalobci uzavření další smlouvy s dalšími náklady. Tudíž není relevantní, zda žalobce a za jakých okolností tvrzené nepravdivé údaje uvedl. Nebylo totiž tvrzeno ani prokazováno, že by případná nesprávnost údajů měla jakýkoli vliv na uzavření další investiční smlouvy. Jinými slovy odvolací důvod žalované, spočívající v tvrzení o chybných vstupních informacích poskytnutých žalobcem (či údajně jím poskytnutých) vázanému zástupci žalované, není relevantní ve vztahu k otázce příčinné souvislosti mezi porušením povinnosti

vázaného zástupce žalované a vznikem škody.

8. Soud prvního stupně tedy dospěl ke správnému závěru, že o věci mělo být rozhodnuto jinak, pak rovněž správně dle § 250j o. s. ř. rozhodl ve věci rozsudkem, a tím nahradil nález finančního arbitra v žalobou dotčené části. Odvolací soud proto napadené rozhodnutí dle § 219 o. s. ř., včetně výroku o náhradě nákladů řízení jako věcně správné potvrdil.
9. Žalovanou poukazované rozhodnutí Nejvyššího soudu, sp. zn. 23 Cdo 3695/2013, zabývající se rozlišením investičního poradenství, službou individuální portfolio managementu, tzv. průběžným poradenstvím s tím, že rozhodné pro posouzení typu služby je, zda hlavní investiční služba obsahuje poradenský prvek či nikoli, není pro zhodnocení důvodnosti žalovaného nároku směrodatné.
10. Výrok II. o nákladech odvolacího řízení je odůvodněn us. § 142 odst. 1 o. s. ř. za použití § 224 odst. 1 o. s. ř., když v tomto řízení byl zcela úspěšný žalobce a má tak právo na náhradu účelně vynaložených nákladů, kterou představuje odměna za zastoupení advokátem za dva úkony právní služby (vyjádření k odvolání a účast u odvolacího jednání) po 3 100 Kč dle § 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., dva režijní paušály po 300 Kč a náhrada za ztrátu času a cestovného ve výši 1 280 Kč, celkem ve výši 8 080 Kč. K zaplacení výše uvedené částky je žalovaná povinná v obecné třídní lhůtě počínaje právní mocí tohoto rozhodnutí k rukám zástupkyně žalobce (§ 160 odst. 1 věta první o. s. ř. a § 149 odst. 1 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je dovolání přípustné, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Proti tomuto rozhodnutí je možno podat dovolání k Nejvyššímu soudu ČR do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu u soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

Plzeň 17. října 2019

JUDr. Jana Šalomounová v. r.
předsedkyně senátu